

Vocea din Urmă

ACEASTA E CALEA
UMBLAȚI PE EA
FĂRĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

CONȚINUTUL :

	Pag.
Chemarea bisericii spre sfințire	3
Sfințirea bisericii e una diferită . . .	3
Nu suntem chemați a trăi în Mănăstire	4
Două părți de sfințire	5
O lucrare împreună e de lipsă . . .	6
Numai conducerea Domnului e ade- vărată	7
Această e Calea	8
Lupta cea mare din urmă	14

Deci priveghiați și vă rugați în tot timpul, ca să fiți vrednici a scăpa de toate cele ce au să se întâmple și a sta înaintea Fiului Omului. Luca 21 : 36.

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL : I. BURLACU, CLUJ.

— Urmare dela pagina a 18-a. —

tuitorul, Satan nu avu succes, căci răspunsul său neschimbat era: „Este scris”. Dar nu astfel se întâmplă cu urmașii săi. *Mulți, foarte mulți, neglijează ceia ce e scris; neglijează exemplul și cuvintele Domnului; neglijează exemplul și cuvintele apostolilor și caută să înfăptuiască pentru Dumnezeu o operă, care ei cred că Dumnezeu nu poate să nu le aprobe și astfel să atragă laudele sale. Răspunsul acestor străduinți ale lor, va fi însă destul de dureros pentru ei. Matei 7:21—23”.*

Repetăm încă odată în modul cel mai pozitiv, că am ajuns la sfârșitul acestei lumi (Luca 21:28—31). Satan și-a mobilizat toate puterile pentru a da lupta din urmă cu noi. (Apoc. 12:17). Deja pe alocurea efectul luptei descrisă mai sus se vede. E o luptă mai mult cu mintea decât cu corpul. Multe inimi care odinioară erau pline cu spiritul Domnului, azi, deosebit de cele arătate mai sus, sunt pline cu spiritul urei, ambiției și a dușmăniei pe fratele lor, ca și când nici odată nu ar fi cunoscut pe Isus și legile sale. Ioan 13:34—35. Dar până când toate acestea o voi fii alui Dumnezeu?! Pentru ce nu ne înarmăm contra marelui adversar, de ne luptăm unul contra altuia?! Ce avem unul cu altul de împărțit?! Avem o singură credință, avem un singur botez și un singur Dumnezeu, căruia i-am închi-

nat toate drepturile noastre pă-mântești în dorința de a-i păzi poruncile lui...

Să ne uităm fiecare, frați și surori, în jurul inimii noastre și să ne întrebăm: păzim noi oare poruncele lui Dumnezeu pentru a ne dovedii copii a-i săi?! Suntem noi pe deplin supuși spiritului Domnului pentru a ne dovedi ucenici ai săi?! Dacă fratele sau sora de lângă tine a căzut în ispita neascultării, nu o urî pentru aceasta, ci ajut-o să se scoale. Dacă el sau ea nu voește să se întoarcă din drumul păcatului, dăi pace să meargă unde voește. Tu ți-ai făcut datoria, de aceea nu vei fi răspunzător. A te purta cu păcătoșul ca și cu un păgân și vameș, nu înseamnă a-l urî sau a-l vorbi de rău; sau a arunca asupra lui fel de fel de cuvinte murdare și înjositoare. Cu cei din lume nu este permis a face așa. Domnul zice: Din prisosul inimii vorbește gura, iar ap. Pavel ne spune: Cu blândețe purtați-vă față de păcătos, în nădejdea că Dumnezeu îi va da pocăința ca să ajungă la cunoștința adevărului și venindu-și în fire să se desprindă din cursa diavolului de care a fost prins ca să-i facă voia. II. Timotei 2:24—26. Să fim siguri, că urmând sfaturilor și poruncilor Domnului și a apostolilor vom lupta lupta bună a credinței și vom învinge pe marele adversar.

Mulțumim iubiților frați care înțelegând greutățile noastre ne-au răspuns și chiar plătit abonamentul, iar celor ce încă nu ne-au răspuns le mai facem o rugămintă de a ne răspunde cât mai curând. Voim a fixa odată numărul abonațiilor pentru a le comunica și alte lucruri de importanță pentru timpul nostru.

Abonamentele, precum și orice corespondență să se trimită pe adresa: I. Burlacu, Cluj, Calea Casianu 80.

Chemarea bisericii spre sfințenie.

„Căci aceasta este vocea lui Dumnezeu sfințirea voastră...“ — I. Te-saloniceni 5: 3.

Numai la creștinii pe deplin consacrați li-se adresează acest text de către Apostolul Pavel: el îndeamnă pe copii adevărați a lui Dumnezeu spre deplină creștere, desebindu-se pentru Dumnezeu și scopul Său. Apostolul amintește că nu e destul aceea să mărturisim că facem consacrare și că ne vom sfinți și vom duce o viață sfântă: ci el deasemenea ne arată că e de mare importanță de a plăti vor-turile Domnului și a împlini tot ceace am încheiat sub legământ. Creștinii trebuie să crească din ce în ce tot mai mult în fructele Spiritului. Cuvântul sfințire semnifică de a deosebi la o parte pe cineva pentru serviciul sfânt. Dumnezeu e sfânt: și ori ce instrument pe care l'ar întrebuința trebuie să fie sfânt. „Fiți sfinți, că Eu sunt sfânt” 1 Petru 1:16.

Isus unicul Fiu al Părintelui a fost sfânt: altcum El nu ar fi Răscumpărătorul lumii. Membri-le Bisericii trebuie să fie sfin-te deasemenea, altcum Dumne-zeu nu ar putea avea afacere cu ele: tot acest principiu să aplice și la îngeri: ei trebuie să fie sfinți, dacă voesc a avea fa-voarea lui Dumnezeu, și tot ast-fel omenirea nu va putea fi plă-cută lui Dumnezeu, dacă nu se va sfinți, ea deasemenea trebuie să devină sfântă lui Dzeu. Dar în prezent Dumnezeu nu se oc-upă de a sfinți omenirea, de-cât El în prezent caută numai o clasă care să devină Biserica Sa în viitor. — 2 Corinteni 3:6.

Lumea nu poate să se sfințească fără marele Mijlocitor, și pentru aceea Dumnezeu a pro-văzut ca să pregătească această clasă împărătească, cari să fie regi și preoți și dimpreună mo-ștenitori cu Isus (1 Petru 2:9) prin cari toate binevuvântările vor curge la lumea întregă în decursul vârstei viitoare de o mie de ani. Cei supuși și ascu-tători vor dobândi deplină sfin-țenie și vor fi deosebiți de pă-cat. În timpul Impărăției lui Mesia ori câți se vor folosi de ocaziunile date lor, vor fi făcuți sfinți și fără pată la sfârșitul celui period de o mie de ani: și dacă vor trece peste încerca-rea din urmă ei vor fi primiți de Părintele ca creaturi umane (omenesti) perfecte. În prezent Părintele comunică numai cu a-cei cari să sfințesc prin Fiul Său și urmează în urmele Sale.

Sfințirea bisericii e una diferită.

Sfințirea Bisericii e una dife-rită de sfințirea lumii spre dreptate: lumea are a se sfinți spre dreptate în decursul mileniului. La sfințirea și deosebirea Bise-ricii să cere o mai mare măsură de har: pentru că ei sunt che-mați mai întâi la o moarte de sacrificii, și fiindcă nu se poate primi decât numai sacrificii perfecte, de aceea ei trebuie să fie în stare a se sacrifica. Fiind că ei actual nu sunt perfecți, primirea e făcută prin haina dreptății lui Isus, cu care toate

defectele și slăbiciunile lor sunt acoperite și deci perfecțiunea lor nu poate fi actuală, ci numai socotită ori recunoscută. Piedica sfințirii noastre stă în faptul că noi trebuie să mergem chiar contra dorințelor și plăcerilor noastre pământești; deși împrejurările sunt așa în mare nerânduală totuși ni se cere a face sigură chemarea și alegerea noastră, și astfel a ne dovedi sfințirea. II Petru 1:5—11. Acel ce împlinesc voia lui Dumnezeu sub astfel de împrejurări nefavorabile, le stă înainte un mare premiu și răsplată, adică de a deveni moștenitori la autoritate și mărirea lui Mesia. — Romani 8:17.

Alegerea și sfințirea noastră să începe cu noi din timpul când ne-am consacrat Domnului și am fost primiți de Părintele la conceperea noastră prin Spiritul Sfânt, atunci am fost aduși în corpul lui Christos, Biserica sa. Spre a putea noi prospera trebuie să grijim că ce este scopul chemării noastre. Noi ca creștini adevărați să căutăm din zi în zi a face voia Părintelui tot mai mult și mai bine. De oarece Domnul ne-a arătat lucruri pe care mai înainte nu am putut să le vedem, de aceea să căutăm a crește în sfințenie, har și cunoștință. Creșterea noastră în cunoștință dovedește că noi ne-am făcut o bună parte din sfințirea noastră spre sacrificii. Calea creștinului duce tot înainte spre dezvoltarea unui deplin caracter; și drumul de peregrinaj devine tot mai plăcut, dacă suntem sub conducerea Domnului și puterea sa nevăzută.

Experiențele noastre zilnice

ne încearcă inima; și aceasta e prin voința Domnului. El știe că dacă inima noastră e credincioasă, noi vom căuta a face tot ce e cu putință de a controla corpul nostru; și aceasta trebuie să fie sincera noastră sirguintă de a umbla cu credincioșie pe calea strântă. După ce ne-am deosebit și ne-am dat la o parte ca copii în Christos, noi gradual devenim sfinți și astfel creștem tot mai mult în caracterul și asemănarea Învățătorului nostru. Efes. 4:15—16.

Nu suntem chemați a trăi în Mănăstire.

Spre a ne sfinții nu înseamnă, după cum unii greșit au înțeles, că trebuie a ne deosebi cu totul de oameni și a nu mai avea întâlnire cu dânșii. Așa o idee e cu totul nepotrivită pentru chemarea înaltă. Ocazia de a servi ar fi cu totul mărginită; și nu ar fi cu putință de a cultiva simpatie cu cei păcătoși și cu lumea gemătoare, pe care Biserica trebuie să o judece și să o binecuvinteze și să o ajute în vârsta viitoare. — I Corinteni 6:2. Rom. 8:21.

De a ne deosebi și consacra nu înseamnă de a ne curma dela atingerea și întâlnirea cu lumea. Dacă aceasta ar fi calea plăcută lui Dumnezeu apoi însuși Domnul nostru ar fi făcut așa. El însă, a căutat totdeauna de a fi în mijlocul oamenilor pentru a-i vindeca, ajuta și binecuvânta pe toți cei din jurul său, arătându-le calea adevărului și a vieții. El a fost „prietenul vameșilor și a păcătoșilor” (Luca 7:34). El nici odată nu s'a pretins „Mai sfânt decât

tine” (Isaia 65:5) deși a fost mai sfânt și mai deosebit decât toți, într’un mod absolut. (1 Petru 2:22). Vedem dar că cei ce cred că ei trebuie să se retragă dintre oameni, aceluia le lipsește cu totul, de a cuprinde înțelesul adevărat a Scripturii. Noi trebuie să facem tot ce putem spre a încunajura păcatul. Chiar dacă ne-am ascunde în mănăstire, totuși păcatul ușor ne poate afla și acolo ca și în alt loc. Invățătorul totdeauna a ieșit printre oameni, stăruind ai ridica și învăța, deși El nu era dintre ei. Și tot astfel e și cu copiii adevărați a lui Dumnezeu, cari urmează în urmele Domnului. (Vezi Matei 10 Cap. I Cor. 5:10).

Ca creștini, lucrul nostru e în noi înșine, de a supune corpul nostru mai întâi, de a smulge din inimile noastre toate ambițiile lumești și păcătoase, căutând a ne clădi în cele cerești. Și astfel să căutăm a face progres în această direcție. (Vezi Mana 5 Februarie și 1 Iulie). Prosperitatea noastră să fie mai mult spre ceri și nu spre pământ, pentru că a ne amesteca și a dori lucrurile pământești mai mult decât cele cerești, ne aduce mai târziu durere și amărăciune. De aceea noi suspinăm și dorim zilnic odihna cerească și eliberarea noastră completă din acest corp. Deci lasă că noi să ne îmbucurăm unii pe alții cu acest cuget, că lupta în curând va trece și victoria învingerii va fi a noastră. Cât de bine ne pare că Domnia Păcatului și a Morții încurând se va termina și eliberarea sfinților e aproape.

Două părți de sfințire.

Cuvintele „sfințire” și „consecrare” sunt potrivit întrebuințate, amândouă se referă la o devotare a vieții și a inimii, de a trăi și a servi Domnului. Această devotare și sfințire e o afacere continuă, care se sfârșește numai atunci, când sacrificiul nostru e consumat în moarte. Două părți sunt pentru consecrare. Partea întâi e a noastră și partea a doua aparține lui Dumnezeu. El sfințește numai pe acei cari să sfințesc. „Sfințiți-vă”, și eu vă voi sfinți”. (Leviticu 11:44). Noi mai întâi trebuie să ne predăm voința noastră și să primim voința lui Dumnezeu, deosebindu-ne pentru El.

La încheierea rugăciunii sale Invățătorul nostru s’a rugat pentru învățăceii cari vor crede în El prin cuvântul lor, (Ioan 17:17—20) de sigur El pe aceea i-a avut în cuget pe cari vor arăta credință prin consecrare, devotându-se lui Dumnezeu. Noi vedem că rugăciunea lui nu a fost cătră Părintele ca să întrebuințeze ceva putere miraculoasă (minunată) ca prin aceea să aducă pe oameni la convingere în general, ca toți prin aceea să creadă adevărul și apoi să se pocăiască. Nu acesta e cugetul, fiindcă acei pentru cari El s’a rugat, au fost deja pocăiți. De a pocăi și a sfinții lumea încă nu a sosit timpul.

Când odată sfințirea a început în noi, atunci noi suntem pregătiți de a crește și nu mai de grabă, pentru că mai înainte de aceea nu a fost Creatura Nouă concepută în noi (voință

nouă). Dar după conceperea voinței nouă în noi, atunci suntem gata a prospera, atâta în har cât și în cunoștință. După ce odată am intrat în familia lui Dumnezeu, noi trebuie să învățăm dela El ca copii ai săi. Noi trebuie să studiem cu sinceritate și sirguință cuvântul său. (2 Timotei 2: 15, 3:16, 17). Poporul Domnului trebuie să fie cufundat cu mintea în cunoștința de a ști caracterul măreț a lui Dumnezeu și voința sa. Prin acea cunoștință vom fi în stare a crește după asemănarea înainte mergătorului nostru, pe care Părintele l-a rânduit ca un exemplu nouă. Astfel lucrul creșterii noastre se va desvolta în toate privințele. „Chiar aceasta este voia lui Dzeu, sfințirea voastră”. Spiritul sfânt trebuie să abundeze în noi.

Apoi copii lui Dumnezeu trebuie să se clădească unii pe alții în cea mai scumpă credință, încurajându-se unii pe alții, a stăruii în promisiunile cele scumpe a lui Dumnezeu, în cuvântul și sfatul Său, care ar mare rezultat asupra inimii și a vieții noastre, știind că aceasta ne conduce tot la o mai adâncă apreciere de Dumnezeu și de acei cari îi servește lui. Astfel crescând noi în har și în mai mare cunoștință cât și în prețioasele fructe ale Spiritului Sfânt, în iubire, pace, îndelungă răbdare, nobilitate, credință, umilință, stăpânire de sine, vom dovedi că suntem vițe roditoare în viaa sa. (Ioan 15:2—8). Aceasta e întreaga sfințire care și-a propus-o de a o împlini toți acei cari să deosebesc pentru Dumnezeu, silindu-să ca ei să țină tare de sacrificiul lor, legat de

altar, până va fi de tot consumat (nimicit).

O lucrare împreună e de lipsă.

Toate aceste pregătiri sunt de lipsă ca copii Domnului să-și poată face chemarea și alegerea lor singură. Aceea nu e destul că la început cineva să zică: „Iacă aici sunt Doamne, eu mă predau ție”. Dar pe lângă aceasta e necesar ca fiecare să desvolte un caracter creștinesc, (II Petru 1:5—11) care să fie durabil și limpede ca cristalul și care să nu poată fi vătămat nici de o doctrină rătăcitoare din timpul nostru, în care trăim (în ziua cea rea, Psalm 91), nici să nu poată fi suflat de vânturile cele mai grozave ale împotrivrării, cari astăzi sunt atâta de puternice. Numai astfel putem fi potriviți pentru marele lucru pe care Domnul îl are, pentru clasa unsă în viitor, dincolo de vâl. Astfel vedem limpede că fără de a prospera și a complecta lucrul de sfințire nu vom intra ca moștenitori cu Mesia în Impărăția Sa.

În legătură cu cuvântul adevărului, care e plin de puterea sfințeniei și fără care noi nu putem dobândi poziția cu Kristus în Domnia lui, ni să mai permite și anumite experiențe spre disciplinarea noastră, care ne ajută a merge pe calea strâmtă și de a nu ne întoarce pe căi sucite. Experiențele de asemenea ne sunt desemnate spre a atrage atenția la slăbiciunile noastre, ca noi să știm a ne corecta cât să poate mai bine; ispitele și încercările sunt de a ne desvolta, a ne proba și a ne stabili în dreptate. (Iacob 1:2—

4. Rom. 5:3—5). Toate acestea ne fac pe noi să recunoaștem pe deplin, cât de necesară ne este puterea care stă în rugăciunea noastră și în cuvântul lui Dumnezeu, care ne mână la izvorul de unde ajutorul nostru curge. Cu cât mai mult noi absorbim și ne însușim cuvântul lui Dumnezeu, cu atâta devenim mai tari în caracter și mai hotărâți în lupta cu păcatul. Apostolul Petru asigură pe toți cei credincioși, că Domnul le va dărui o deplină intrare în Împărăția Sa, dar oricine neglijează de a întreprinde metodele prevăzute pentru această dezvoltare, acela nu poate prospera în puterea sfințeniei, a cuvântului și a rugăciunii, care trebuie să îndeplinească lucrul desemnat în noi; altcum, noi nici o dată nu am putea dobândi răsplata promisă ca credincioși învingători. Evrei 12:4.

Numai conducerea Domnului e adevărată.

Fiecare copil a lui Dumnezeu să se păzească de ori ce învățătură care nu e în armonie cu cuvântul inspirat a lui Dumnezeu și de acei cari pretind că cu ei vorbește Dumnezeu și Spiritul sfânt deadreptul personal, și nu au lipsă de studii în Scripturi. Aceasta e o deziluzie periculoasă și satanică, care cultivază mândrie spirituală și îngâmfare, făcând fără de valoare învățăturile sfintei Scripturi. Cei înșelați de ideea aceasta încep a fi posedați de ideea, că ei au făcut progres mai mult decât toți ceilalți creștini; și că vocea lui Dumnezeu vorbește chiar la urechile lor, și îi conduce în toate

afacerile lor. Satana văzând astfel, își ia avantaj din această zaluzie care a adus-o asupra lor, și-i face captivi ori prizonieri după plăcerea sa. Noi am învățat că toată instrucția și învățătura vine din cuvântul lui Dumnezeu scris. „Cuvântul lui Dumnezeu e deajuns”, declară Apostolul „Ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin pregătit, spre ori ce lucru bun”, (II Timotei 3: 15—17). Christos a iubit Biserica sa, și s'a dat pentru ea, ca să o curățească și să o sfințească, spălând-o cu apă prin cuvânt, zice Apostol. — Efeseni 5: 25, 26.

Noi nu suntem în necunoștință despre meșteșugurile lui Satan și despre spiritele nelegiuite din locuri înalte, cari ar dori ca să ne rățăcească spre căderea noastră. Deci lasă ca să fim priveghetori întotdeauna și să stăm întotdeauna aproape de cuvântul inspirat și scris a lui Dumnezeu, care e în stare a ne face destul de înțelepți spre mântuirea noastră. Noi aflăm scris că Dumnezeu sfințește biserica sa și Spiritul sfânt isprăvește lucrul său cel sfânt în noi, adică puterea sa lucrează și pregătește inima și caracterul nostru ca să fim spre onoarea, serviciul și mărirea Sa (2 Corinteni 3:18).

Spre țința și scopul a tot ce este iubit și încorporat în Christos, a tot ce este frumos, curat și sfânt după cum e arătat în Scripturi, noi devenim schimbați din ce în ce după caracterul și asemănarea Fiului Său; și astfel ridicați din glorie în glorie. Deci lasă că acest lucru de sfințire să prospereze în noi, până când va împodobi haina albă a dreptății, care ne este dă-

ruiță nouă de către Părintele prin Christos. (Psalm 45:14). Lasă, să însemnăm și să urmăm de aproape, iubirea, nobilitatea, îndelungă răbdarea, umilinta și onestitatea personală a învățătorului nostru, și însuș Spiritul său de sacrificare.

Notează bine lucrul acesta și îți însușește eexmplul său.

Dacă toate acestea le-am notat și le-am însușit nouă, atunci noi suntem sigilați și întipăriți cu chipul și asemănarea Invățătorului nostru. Acest sigil ori pecete, întipărire și impresie, trebuie să devină tot mai afundă în noi, după cum zilele trec, până când nu se mai poate muta nici șterge din caracterul nostru. Deci lasă fim cu grijă ca

nici într'un chip să nu mânjim ori să ștergem acest sigil, ci să rămână curat și clar. Deasemenea să grijim a nu vătămă conștiința noastră ori mintea cea nouă care a fost întipărită în noi din Cuvântul și Spiritul lui Dumnezeu, și să nu întristăm Spiritul cel sfânt a lui Christos care e în noi, ci mai bine să stăm cât de aproape de Părintele Cereșc în rugăciune și studierea cuvântului Său și astfel vom deveni pe deplin sfinți și potriviți de moștenitori dimpreună cu Christos în mareața sa Impărăție (și potriviți și în prezent pentru lucrul „mărturieii” Impărăției).

P. R. Smons 518.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Aceasta e Calea.

„... Și urechile tale vor auzi glas în urma ta care va zice: Aceasta e calea umblați pe ea, fără a vă abate la dreapta sau la stânga.“ — Isaia 30 : 21.

Pentru că unii frați se întreabă de ce am pus aceste cuvinte ale profetului pe coperta revistei noastre, iar alții gândesc că prin aceste cuvinte noi voim a ne face o organizație, deosebită pentru a arăta lumii o nouă cale spre cer, în cele de mai jos voim să ne lămurim în această privință și a dovedi, că nici decum nu avem acea intenție; și că strigătul acesta nu îl facem la cei din lume, ci în sânul bisericeii noastre, întocmai ca și profetul Isaia către Israil.

Pentru a ne apropia deci de subiectul nostru, e bine să aruncăm o privire asupra motivelor ce îl determina pe Dumnezeu să vorbească cuvintele de mai sus prin profetul Isaia și atunci să

facem o asemănare între situația lui Israil de atunci și a noastră de astăzi, pentru a vedea că asemenea exeperiențe au întâmpinat și pe poporul Domnului în aceste zile din urmă, și că după cum atunci Dumnezeu a auzit strigarea și a văzut lacrimile unora ce plângeau pentru abaterile dela legile și sfaturile lui Dumnezeu ce le făceau alții din Israil, tot așa e cazul și acum. De sigur, nu vom susține că această profeție s'ar referi numai la cazul descris mai jos, — dar că acesta e mult asemănător cu cel de atunci, aceasta e sigur.

Înainte de a intra în amănuntele acestei întâmplări, amintim cu sigur că se vor găsi

unii care de teama sabiei lui Dumnezeu, (Ebrei 4:12) vor aduce tot felul de motive prin care să înlătore ideia că profeția de mai sus ar avea vre-o legătură cu timpul nostru. Totuși, noi conduși de cele mai sincere și sfinte intenții, și crezând că prin aceasta vom da o mână de ajutor celor cu inima circumcisă de a face o deosebire între legile și regulile lui Dumnezeu și între legile și regulile celor ce nu cunosc pe Dumnezeu, sau dacă îl cunosc îi respectă numai anumite principii ale sale și numai la anumite timpuri, ne vom sili de a face o potrivită comparație între situația poporului lui Israel de odinioară și între starea și situația lui Israel cel spiritual de azi.

Cuvintele Apostolului Pavel ne spune: „Căci câte s'au scris mai înainte s'au scris spre învățătura noastră... Și aceste toate s'au întâmplat aceluia spre exemplu, și s'au scris spre a noastră învățătură, care trăim în secolii din urmă”. — Romani 15:4; 1 Corinteni 10:11.

Dacă examinăm textual capitoul 30 din Cartea lui Isaia, vedem că Dumnezeu prima dată prin cuvinte compătimitoare amintește greșala onora din Israel, care în loc de a lua sfatul dela dânsul în anumite împrejurări ale vieții, ei mergeau în Egipt pentru ai întreba pe aceștia despre felul cum trebuie ei să procedeze în afacerile lor. E adevărat că Egiptenii au fost un popor foarte iscusit și înțelept, (Fapte 7:22) dar nu cu o înțelepciune de sus (Iacob 3:17) și de aceea Dumnezeu a oprit prin legile sale cu desăvârșire, pe un Ebreu de a se întovărăși

cu Egiptenii. (2 Moise 7:1—5; 2 Moise 23:32—33). Dumnezeu le spune atunci, că această faptă a lor nu le va fi de nici un folos, deoarece Egiptenii nu le va da nici un sfat bun sau ajutor, din contră, vor ajunge de rușine și ocară înaintea acestora. Cine nu știe că în ce împrejurări au lăsat Egiptenii pe Ebrei să meargă din Egipt, și de aceea ușor ne putem închipui, cât de dragi le erau lor Ebreii, mai ales atunci când cu toată pretenția acestora că sunt călăuziți de un Dumnezeu cu numele Iehova, care a fost în stare să le facă drum prin mare și să le dea apă din piatră, — acum veneau la ei după sfat, înformații și ajutor!

E adevărat că atunci când Israel a ajuns în asemenea stare de a părăsi pe protectorul și povățuitorul lor, Dumnezeu încă îi părăsise pe ei pentru alte abateri dela legile și regulile sale. Ei însă în loc de a recunoaște aceasta și a se umili punându-și sac și cenușe pe cap, din contră, în împietrirea inimii lor, au cugetat că acelaș sfat și acelaș ajutor îl pot primi și dela Egipteni, atunci când Dumnezeu ar întoarce fața dela ei. În acest scop — spune profetul, — ei au încărcat vitele lor cu bogății (adică daruri) pentru ca în schimbul lor să primească dela Egipteni sfaturi și ajutor, fără să-și mai aducă aminte că în Egipt nu este un Dumnezeu și un popor care ar avea milă de ei, ci din contră, acolo locuiesc dușmanii lor, cari i-ar fi nimicit în orice moment.

Văzând deci Dumnezeu această stare în care ajunsese poporul său, El prin profetul său îi

muștră și le spune că lucrul acesta „e un lucru *plin de fală*”, dar „*fără ispravă*”, și de aceea a îndemnat pe profeti să meargă la dânșii, pentru a le atrage atențiunea la fărădelegea în care au ajuns și că dacă nu se vor rușina și întoarce dela fărădelegea lor, atunci vor fi aspru pedepsiți.

Se observă însă, că Israil în loc de a se rușina și pocăi de fapta lor atunci când profetii le atrăgea atenția la calea lor, din contra, își împietriau inima și mai rău zicându-le „Voi nu vedeți și nu ne profetiți cele drepte. Cuvântați-ne lucruri plăcute, profetiți-ne lucruri măgulitoare, depărtați-vă din cale, dați-vă în lături din cărare, luați de dinaintea noastră pe sfântul lui Israil”.

Atât de decăzut ajunsese acest popor, încât ori de câte ori venea cineva la ei pentru a le atrage atențiunea la pașii lor greșiți, numai decât se înfuriuau pe acest și plănuiau cum să-l omoare (Ieremia 26:1—11; Matei 23:31—35). Dumnezeu le-a spus atunci că dacă ei se încred în „apăsare și viclenie”, sau în alte căi decât cele arătate lor prin profetii săi, îi va lăsa ca însăși faptele lor, să le aducă nenorocirea.

Mai departe profetul le spune, că dacă ei ar fi rămas ascultători legilor lui Dumnezeu, întotdeauna ar fi fost în siguranță, liniște și repaos, dar ei au refuzat pentru motivul că au avut dorința de a fugi pe cai. Căii în scripturi reprezintă învățături, (Vezi Volumul 7 capitolul 6, pag. 134) și deci aici e vorba de aplecarea Evreilor de a fi conduși de învățături streine și

nu de legile lui Dumnezeu. (Vezi Isaia 31:1—3).

În continuare, profetul le spune că dacă ei sunt aplecați a călări pe cai (adică a se baza pe învățături streine și nu pe conducerea divină, le întărește dorința lor, că chiar vor și fugi, dar înapoi nu înainte, fiind gonii de către Egipteni, deoarece aceștia nu vor avea nici o simpatie față de ei.

Faptele întâmplare cu dânșii, adică istoria, ne arată foarte clar îndeplinirea acestei profetii, deoarece poporul lui Israil a fost nu numai gonit dar distrus ca națiune de popoarele păgâne, tocmai de aceia dela care ei așteptau sfat și ajutor.

Punctul ce trebuie subliniat din profetia aceasta, e acela, că Dumnezeu deși era mâhnit de abaterea unora din Israil, totuși constatând că între ei se găsesc de aceia ce plâneau păcatul lor, sau deplâneau pe cei ce comiteau asemenea abateri, către aceștia Dumnezeu adresează cuvintele textului nostru.

E adevărat că acestora Dumnezeu la timpul convenit, le-a trimis pâinea și apa vieții, adică învățătura sa cea producătoare de viață, prin fiul său (Galateni 4:1), care în legătură cu textul nostru, le-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața” și „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați de luați odihna”. Cei ce și-au plecat inima și urechea înaintea acestor sfinte sfaturi, venite dela „Învățătorul” au și putut vedea ce deosebire mare era între aceste sfinte învățături și între idolii (învățăturile mai marilor) lor, pe care le-a și aruncat „afară” ca pe ceva spurcat și așa au putut lua parte la

multele binecuvântări ce Dumnezeu le-a adus prin „învățătorii” săi, în cursul Vârstei Evanghelice.

Să ne întoarcem acum la comparația ce am spus că o vom face între întâmplarea și faptele poporului lui Israil și între întâmplarea și faptele ce au avut loc între israeliții spirituali a lui Dumnezeu de azi. Repetăm, că făcând această comparație, nu avem intenția de a divulga slăbiciunile cuiva, pentru că toți suntem skabi și păcătoși, dar 1) pentru a vedea cât de exact s'a îndeplinit cel puțin în parte această profecie în zilele noastre și 2) că textul nostru „*Aceasta e calea*” nu e decât o strigare în mijlocul bisericii noastre, pentru a întări speranțele fiecărui consacrat, în adevărul ce deja l'au cunoscut, dar care din cauza atâtor experiențe, în inima unora s'a cam sgduit, (1 Tesaloniceni 3:3) apoi 3) pentru a stabili odată pentru totdeauna că aceste abateri dela legile lui Dumnezeu nu numai că nu sunt permise, dar sunt condamnate de Dumnezeu.

În anii din urmă anumite neînțelegeri s'au ivit printre poporul lui Dumnezeu. Era datoria lor (adică a acelor puși ca supraveghetori asupra acestor lucruri) să deschidă Sfintele scripturi ale Domnului și învățătorului nostru Isus Christos, pentru a vedea ce sfaturi dă el în asemenea împrejurări. Nu s'a făcut lucrul acesta și nici nu se poate aduce motive de necunoștință a legilor Domnului în asemenea cazuri, ci mai degrabă o nepriveghere sau nepăsare față de aceste legi sfinte. După ce s'a întrebuințat de ambele

părți în cauză, mijloace necreștinești, s'a recurs la sfatul și înțelepciunea celor lumești. Aceștia, fiindcă întotdeauna au urit pe poporul Domnului, nu s'au angajat în descurcarea acestor neînțelegeri, fără de a fi bine plătiți. Nu-i invidiem pe aceștia, pentru că aceasta le este meseria. Târgul s'a făcut. Câteva milioane trebuiau rezervate pentru a se acoperi asemenea cheltuieli. Și s'au găsit, pentru că „*scopul îndreptățește mijloacele*”. Un apel a și fost făcut și trimis printre toți frații să urmeze asemenea sfaturi pentru a colabora la această hotărâre, de a recurge la ajutorul și sfatul celor lumești, (Egiptenilor). De asemenea s'au trimis misionari plătiți (sau cu făgăduința de a fi plătiți) în tot locul pentru a întări acest indemn între frați. S'a făgăduit și o părtășie la câștig(?) în caz de izbândă. Mulți frați au urmat orbiș aceste indemnuri, fără a se mai gândi dacă mai sunt și alte căi în Sfintele Scripturi, prin care s'ar aranja aceasta neînțelegere. Lupta s'a angajat. Ambele tabere au pregătit materialul necesar de război. Războiul a durat aproape doi ani. Dacă s'a găsit cineva care să le atragă atențiunea la legile Domnului, numai decât a fost respins cu cuvintele: „Nu ne aminti de Domnul. Învățăturile Domnului nu se potrivesc cu cazul acesta. Calea ce am luat-o e cea mai bună. Urmați-ne, altcum nu sunteți frați cu noi”, etc., etc.

Un proverb românesc spune: „Când doi se ceartă al treilea câștigă”. Și aceasta s'a potrivit și în cazul acestui războiu, deoarece câștigul l'au avut acei cu

„sfaturile și ajutorul” pe când împiricinații au câștigat rușinea și ocara, (Isaia 30:3, 5, 12—14) întocmai după cum Dumnezeu a prezis prin profetul său. — Proverbe 1:20—31.

De însemnat este faptul că în timpul acestor hărțueli, o parte dintre frați au stat deoparte privind cu durere și lacrimi în ochi, pașii greșiți a celor ce au cugetat că vor găsi ajutor și sfat la Egiptenii de azi, și cari au părăsit pentru un moment orice respect sau teamă de căpitanul lor. Cei ce nu au fost deci „mobilizați” în această luptă, zilnic au depus rugăciuni însoțite de lacrimi la tronul de har, pentru o intervenție Dumnezească de a salva situația și de a veni în ajutor, sau mai bine zis de a goni acest spirit de răzbu-nare semănat de cel rău, în mijlocul nostru.

La momentul potrivit, mai multe inimi cari au amintit înaintea Părintelui aceste dureri (deși poate necunoscută dorința aceasta până atunci între ele) s’au adunat la olaltă pentru a se sfătui asupra voinței Domnului în astfel de cazuri. Rezultatul a fost convocarea unei adunări mai mari de frați prin care să se manifeste voința Domnului privitor la orice hotărâre ce trebuia să se ia. S’au găsit dovezile din Cuvântul Domnului care îndemnau la o acțiune împotriva aceluși spirit de răzbu-nare (Iacob 4:7) și la o lucrare pentru ajutorul fraților și gonierea din inimile tuturor celor consacrați, a orce spirit străin de al Domnului (Isaia 59:19). Aici s’a dat naștere revistei „Vocea din urmă”. Deci prin cuvintele „Aceasta este calea”, nu încer-

căm iubiți frați de a arăta cuiva vre-o cale nouă, din contra, — fie Domnul lăudat — putem zice că atât noi cât și voi, deja am găsit calea vieții prin cunoașterea adevărului privitor la răscumpărarea și restaurarea lumii, precum și privitor la calea crucii, adică a condițiilor ce trebuie să le întrunim fiecare pentru a ne dovedi că suntem cu adevărat ucenici și învățacei ai Domnului, dar pe care cu durere trebuie să spunem, că foștii noștri conducători, le-au neglijat complet, îndemnând și pe alții să-i urmeze în acest păcat. Acesta e scopul deja mărturisit pe pag. a doua a revistei Nr. 1-3 și spre atingerea acestui țel, vom închina toate puterile ce ni le va da Dumnezeu, crezând că aceasta este în armonie cu voința Domnului descrisă prin profetul Isaia în textul nostru.

Obiecțiunea că unii dintre aceștia încă lucră în lucrul împărăției, pe noi nu ne măgulește de a-i clasa altfel de cum îi clasează Sf. Scriptură pe cei ce fac astfel de fapte, ba apostolul Pavel spune: că chiar dacă cineva ar vorbi în limbi ingerești sau de ar deveni martir pentru Domnul și atunci, din punct de vedere al lui Dumnezeu, nu-i nimic, până când neglijează cea mai importantă trăsătură ale caracterului creștin care este iubirea, (față de Dumnezeu și în al doilea rând față de aproapele) ceea ce în cazul de față au fost și sunt neglijate complet.

Biblia ne mai arată cazuri când anumiți conducători ai poporului lui Israil, după ce un timp au fost favorizați de Dumnezeu și după ce au făcut lu-

cruri mari în numele său, au fost respinși din favoarea Sa, pentru că nu au luat seama la căile și poruncile Sale până la capăt. (Vezi cazul cu Saul și Ehu). — 1 Samuel 15:22—23; 2 Regi 10:29—31.

Totuș, noi ne-am bucura dacă am vedea că autorii faptelor descrise mai sus ar vedea greșala lor și ar dovedi o măhnire pentru cele făcute precum și o alungare a spiritului urei și a dușmăniei ce-i încunjură și când ar putea face aceasta, îndemnând pe frați la unire, iubire și pace și la cultivarea roadelor spiritului sfânt, declarăm că am fi cei dintâi pentru o nouă întovărășire la lucru, după cum suntem una și într'o credință și într'un botez, dar până atunci, vom rămânea lângă scopul nostru mărturisit, care credem că este spre lauda lui Dumnezeu și ajutorul tuturor celor ce au lipsă de mângâiere. Mai adăugăm că nimeni să nu fie măgulit de faptul, că dacă face jertfe pentru a spune altora adevărul, prin aceasta e scutit el însuși de ascultare, nu! Și pentru că acest fapt să ne fie mai clar înaintea noastră, să luăm de pildă pe conducătorii lui Israil, care deși vegheau cu multă atențiune respectarea legii jertfelor și a zecimelor, totuș, pentru că pe cele mai însemnate părți ale legii le neglijau, au

fost respinși din favoarea divină. (Matei 23:23).

Să ne uităm apoi la Saul, care deși a purtat războaie chiar mult timp — în urma lepădării sale din favoarea divină, totuș, pentru că la o ocaziune a neglijat ascultarea poruncei lui Dumnezeu, jertfa sau osteneala sa nu a mai fost luată în considerare, deoarece în fața lui Dumnezeu „ascultarea este mai bună decât jertfa”. — 1 Samuel 15:23.

Un lucru mare și frumos se face azi de către poporul lui Dumnezeu vestind pe acela care va lua în curând puterea și autoritatea pământului pentru a scate omenirea răscumpărată, din năcazul și durerea de azi, și fericit e acel ce poate fi cu orice ocazie un bun Samaritean pentru a lega rana și a pune oleiul speranței sfinte pe inimile necăjite; dar să grijim iubiți frați, ca nu cumva toată religiozitatea noastră să se rezume numai în aceea ce facem pentru alții și să neglijăm lucrul cel mare ce trebuie să-l facem în noi și cu noi. — 1 Corinteni 13:1—3; Mana din 5 Aprilie.

P. S. Am fost siliți să facem o asemenea declarație atât pentru lămurirea titlului revistei noastre cât și pentru a arăta atitudinea inimii noastre față de persoanele în cauză și cerem iertare dacă am vătămat pe cineva.

Lupta cea mare din urmă.

„... Supuneți-vă drept acela lui Dumnezeu, opuneți-vă diavolului și va fugi dela voi.“ — Iacob 4:7.

Satana e dușmanul cel mai mare al copiilor lui Dumnezeu. Metodele lui de luptă nu ne sunt necunoscute. Putem afirma aceeași precizie din cauză că cunoaștem experiențele altora. Când Ap. Iacob a dat la frați învățătura de mai sus, el a văzut o absolută trebuință de a avertiza pe frați de un mare pericol ce le era înaintea. Nu credem că apostolul vedea pe Satan în persoană, dar vedea între frați unele fapte, care nu erau altceva decât sămânța celui rău. Dar cum de Satana se furișase pentru a semăna sămânța lui între fiii lui Dumnezeu? Răspunsul îl da ap. Petru, zicând: „Fiți treji, priveghiați, căci împotrivorul vostru diavolul ca un leu răcnind, dă târcoale, pe cine să înghită“... (I Petru 5:8). Leul este un animal foarte vioiu, privirea-i foarte pătrunzătoare și în tot momentul este gata de a sfășia ființele ce i-ar ieși în cale. De aceea el e numit și regele animalelor. Mare i-a fost dușmănia lui Satan pe Isus din Nazaret, când a văzut că acesta îi iese în cale și cu învățăturile sale sfinte voeste să abată pe oameni dela căile păcatului. Ne putem face o idee clară despre furia ce o avea îndreptată împotriva Domnului, când citim la Matei 4:1—10. Aici se spune că Domnul a petrecut în pustiu timp de 40 de zile. Este logic a crede, că în acest timp Domnul și-a studiat bine programul său de lucru ce trebuia să-l înfăptuiască și că

în rugăciuni și cugetări sfinte, încât în tot acest timp nici nu s'a gândit măcar la hrana sa trupească. Satan, care după afirmația lui Petru „dă târcoale“ văzând starea sa trupească atât de slăbită, s'a cugetat că în atât a fost de ocupat și absorbit ceea stare fiind Domnul, ar putea arunca sămânța sa prin carnea cea slăbită a Domnului și într'un glas compătimitor, dar în același timp înșelător, l-a îndemnat pe Domnul să pună la probă iubirea Tatălui Său fuță de dânsul, îndemnându-l să dea ordin la pietre să se facă pâini, pentru a îndeștula trebuința trupului său cel slăbit.

Intr'un înțeles mai pe larg, Satan, i-a spus Domnului cuvintele următoare: Isuse, știu că ești fiul lui Dumnezeu care potrivit hotărârei celui prea înalt te-ai născut pe acest pământ într'un corp omenesc, ca să înveți pe oameni căile lui Dumnezeu. Ei bine, eu te sfătuesc ca tu să nu-ți risipești fără înțeles puterile tale aici în pustiu, rămânând flămând atâta timp, ci mai lasă rugăciunile și cugetările tale și fă-ți rost de ceva mâncare și apoi iar poți continua lucrul tău. Dar pentrucă, aici în pustiu nu ai avea de unde ați procura pâinea pentru hrana ta, dă ordin la aceste pietre să se facă pâini. Doar tu ești fiu de Dumnezeu și la porunca ta aceasta se va face. Vei avea și ocaziunea de a vedea dacă cu adevărat te iubește Tatăl tău

sau nu. Haide ascultă-mă că eu îți vreau numai binele...

Domnul observând că aceste îndemnuri, în aparență compătimitoare, de a părăsi hrana spirituală pentru a-și face rost de cea pământească, nu erau decât un mijloc a celui rău de a-i fura timpul sfințit și jertfit Tatălui său la Iordan, precum și o dovadă de necredință în promisiunea făcută de Tatăl asupra sa în timpul botezului când s'a zis: „Acesta este fiul meu cel iubit, în care am binevoit”, a respins scurt viclesugul Satanei prin cuvintele: „Nu numai cu pâine (trupească) va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu”. Văzând Satana că prin pofta corpului nu-l poate îndupleca de a părăsi legătura sa de studiu și rugăciune cu Dumnezeu, a recurs la altă metodă de înșelăciune și anume, l-a dus pe aripa templului, de unde i-a spus apoi să sară jos, convingându-l că nu va muri, deoarece e scris: „că ordin va da pentru tine îngerilor săi ca să te păzească, ca de piatră să nu lovești piciorul tău”. Nu putem crede, că pe Domnul l-a dus Satana într'o clipă de ochi din pustiu pe aripa templului în mod literal, ci credem, că în cugetul (mintea) Domnului a lucrat Satana în felul acesta prin sugestie și deci în alte cuvinte, Satana i-a sugestionat cam următoarele: Isuse, eu recunosc că tu ești fiul lui Dumnezeu care a-i venit în această lume, ca să arăți putera și mărirea lui Dumnezeu, dar eu îți spun înainte, că lumea aceasta nu te va recunoaște de reprezentant a lui Dumnezeu, până tu nu vei face

o minune în fața căruia ei să rămână fără cuvânt și iată care este sfatul meu: tu mergi și te sue pe templu, desigur într'o zi când va fi multă lume la Ierusalim, și de acolo aruncăte jos. Nu te teme de moarte, deoarece aduți aminte că în cartea Psalmilor este scris că îngerii lui Dumnezeu te vor păzi de a te lovi de piatră. Cu aceasta ocazie, poporul va lua cunoștință de puterea ta și toți te vor primi și îmbrățișa ca pe Messia cel mult așteptat. Cu această ocaziune vei avea și puțința de a cunoaște dacă Tatăl tău din cer își ține promisiunea făcută pentru tine sau nu. Deci haide nu întârzia, că eu îți vreau numai binele.

Domnul observând că și acesta e un meșteșug a-l Satanei de a-l ispiti pe Dumnezeu și aducându-și aminte că în scripturi nu e scris că pe dânsul îl va îmbrățișa lumea când va veni în mijlocul ei, din contră trebuie să fie disprețuit și urât ba chiar omorât de lume, respinge și aceasta sugestie ispititoare, prin cuvintele: „scris este, să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău”. Văzând Satana, că și de data aceasta nu izbutește de a-l face să calce legile lui Dumnezeu, iscodește o altă cursă prin care el, poate își asigura răușita și anume citim că a dus pe Domnul pe un munte înalt de unde sa putut vedea bine toate împărățiile lumii aceștia și mărirea lor, zicându-i: că deoarece aceste împărății sunt ale sale și că are drept să le dea cui voește, (vezi Luca 4:6), El a dispus să le dea pe toate Domnului, dacă Domnul i se va închina lui.

Și aci e locul să amintim, că

toată târguiala aceasta a fost numai prin sugestie, deoarece nu există pe pământ un munte atât de înalt, de pe care să se poată vedea „într'o clipă” (vezi Luca 4:5 trad. Corn.) toate împărățiile lumii aceștia, și chiar de ar fi un atare munte, tot nu s'ar putea vedea de pe el toate împărățiile lumii, având în vedere că pământul e rotund. Satana deci, și în cazul acesta propunea Domnului cam următoarele: Isuse fiul lui Dumnezeu, eu recunosc că tu ai venit în lume pentru a te impune ei și a domni cu timpul peste dânsa, dar eu te asigur că până vei ajunge tu să-i cucerești voința ei, o să treacă mult timp, ba chiar tu vei trece prin aspre și amare experiențe, până în fine vei deveni stăpân peste dânsa. Știind deci scopul venirii tale pe acest pământ și pentru că și tu știi că peste regatele și împărățiile lumii acesteia, eu am dreptul de a domni acum, conform hotărârei Tatălui Tău arătată în viziunea lui Daniil, (vezi Daniil 7 cap.) și pentru că eu nu am așa mare pretenție asupra acestui drept al meu, îți propun ție un târg și te asigur, că de mă vei asculta în toate zisele mele, (adică de te vei închina) scopul tău îl vei ajunge mai curând decum gândești și iată cum: Tu vei merge în perscană în fața poporului îndemnându-i pe oameni de a se supune ordinilor lui Dumnezeu, iar eu care sunt ființă spirituală, prin puterile care le am, voi influența mințile poporului de a crede tot ce le spui tu. În felul acesta, pe o cale ușoară și într'un timp foarte scurt, tu vei deveni stăpân pe situație, iar

lumea te va recunoaște de regele ei, ridicându-te repede la mărirea promisă ție atât de mult în scripturi. Pentru această voluntară alianță, nu-ți cer mult Isuse decât o mică pretenție și anume: ca tu în toate ce vei face spre atingerea acestui scop, să iei sfatul dela mine. Modestă pretenție nu-i așa?!.. și în schimb vezi ce-ți dau; toate împărățiile lumii acesteia.

Observând Domnul că și de data aceasta, Satana, care se arăta așa de bun, voia să-i întindă o cursă de a părăsi calea îngustă, calea jertfirei de sine și în fine calea morții pentru care venise pe acest pământ, fără de care lumea niciodată nu ar fi putut fi împăcată pe deplin cu Dumnezeu) respinge hotărât târgul Satanei prin cuvintele: „Pleacă Satana că este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai lui să-i servești. Evanghelistul spune că de data aceasta Satana l'a părăsit și probabil că de aici a luat și Apostolul Iacob cunoștință, exprimată în textul nostru.

Ia trebuie Domnului multă tărie, multă putere și înțelepciune de sus, ca să respingă aceste atacuri a vicleanului adversar și să rămână neclintit lângă datoria sa și lângă programul de lucru al Tatălui său. Ne putem închipui și sălbatica furie ce a îndreptat-o „leul” asupra blândului „miel” alui Dumnezeu, văzând că după toate eforturile sale nu poate să-l „înghită” și istoria „Noului Testament” ne arată mijloacele de care s'a folosit el de aici încolo, până l'a văzut în fine, pe cruce și în mormânt.

Dar mormântul, nu a avut putere asupra sa deoarece Domnul prin ascultarea sa până la moarte, a câștigat puterea asupra mormântului (Filip 2:6—11) și imediat după înviere s'a arătat apostolilor pentru a le întări credința lor zdruncinată prin moartea sa și a le da sfaturi cu privire la lucrul ce încă mai era de făcut. Fiind întăriți cu „putere de sus” apostolii Domnului au plecat în lung și în latul lumii de atunci, dând în știre adevărul cu privire la Isus și organizând biserici credincioase în tot locul.

Satan însă, care nici el nu obosește în activitatea sa, în-continuu da „târcoale” ca să înghiță pe câți i-ar fi cu puțință. Apostolii, au depus mari eforturi de a păzi și a informa pe frați de cursele marelui adversar, dar se poate observa însă, că cel puțin în lipsa apostolilor, Satan își arunca pe furis sămânța sa. Citind în întregime epistola lui Iacob, putem vedea aceasta. Intre frații de atunci era semănată sămânța măririi deșarte, a clevetirei, a vorbirei de rău, a dușmăniei, și chiar a răzbușării, unul contra altuia. Văzându-i ap. Iacob în starea aceasta, a căutat ca printr'o epistolă bine argumentată să le arate cât de streină este starea lor de porunca împărătească, care zice: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși” și că de ei se vor sili de a curăți din mijlocul lor asemenea semințe a celui rău și a se supune pe deplin porunicii lui Dumnezeu, atunci însuși „Satana, (Diavolul) va fugi dela ei”.

Nu știm în ce măsură se vor fi silit frații de atunci a da as-

cultare sfatului lui Iacob, pentru a izgoni pe cel rău din mijlocul lor, dar este fapt că Satana nu și-a încetat activitatea sa, nici până în ziua de astăzi.

Cu toții recunoaștem că am ajuns la sfârșitul lumii. Semnele timpului prezise de Domnul, numai ochiul închis nu le poate vedea și pipăi.

Lumea e în plină fierbere din cauza nemulțumirilor ce cresc din zi în zi în mijlocul ei, ba pare că și pământul vrea să-și spună glasul prin cutremurile și prin limbile de foc ce aruncă din când în când afară dintr'ânsul.

Cum și noi ne aflăm în mijlocul acestei „mări neliniștite” (Isaia 17:12—13) și cum și trebuințele noastre zilnice numai cu mari greutate le putem îndeplini, Satana care dă „târcoale” în jurul nostru ca un leu, va căuta să ne „îngreuneze inima noastră cu îngrijorarea” despre aceia „că ce vom mânca și ce vom bea și ce ce ne vom îmbrăca”, făcându-ne să pierdem orice liniște sufletească și tot odată orice speranță în promisiunea Domnului, că El ni le va da pe toate acestea, de vom grijii pe cele spirituale Matei 6: 31—34. Poziția noastră trebuie să fie în armonie cu credința noastră iubiți frați, și dacă am predicat altora că o să vină timpuri grele, când lumea să nu mai aibă o altă nădejde de scăpare decât în Dumnezeu, și dacă acel timp a sosit, oare nu trebuie să rămânem noi liniștiți cu credință și convingere deplină în brațele Tatălui nostru care are grijă și de mica vrăbiuță? Da desigur! și să credem că gândurile neliniștite privitoare la cor-

pul nostru nu sunt decât lațurile celui rău ce a căutat să le întindă și Domnului nostru.

Dacă necesitățile noastre trupești nu sunt mai multe decât de azi pe mâine, nu trebuie să ne plângem această soartă, ci să ne aducem aminte că însuși Dumnezeu ne-a hotărât aceasta parte învățându-ne că nici să nu cerem mai mult (Matei 6:11) iar Pavel ne spune că cei ce trec peste această regulă și vor mai mult, „cad în multe poftes nebuine și vătămătoare, care îi confundă pe oameni în pieire și pierzare... rătăcind dela credința și străpungându-se singuri cu multe dureri (I Timotei 6: 9—10). Cât de adevărate sunt aceste cuvinte ale apostolului și câți frați ar putea fi martori azi despre asemenea întâmplări.

O altă ispită, ce „ispititorul” se silește de a o asemăna printre noi azi, este asemănătoare cu cea de a doua a Domnului, adică cu aplecarea noastră de a cere stăruitor „darul minunilor” prin care să convingem „necredincioșii”. Nu este prevăzut lucrul acesta iubiți frați în programul Domnului de a ne da nouă azi, din contra, noi numai în puterea credinței trebuie a lucra și a pune o bună „mărturie” despre Impărăția Domnului, lăsând lucru convertirei „necredincioșilor” pentru timpul său (Isaia 25:6—8). Este lucru prea bine cunoscut, că toți acei ce au aplecat urechea la astfel de sugestțiuni, azi au ajuns de tăgăduesc planul de mântuire al Tatălui nostru adică restatornicirea lumii sub domnia de 1000 de ani a Domnului nostru Isus Christos, Fapt

3:20—25 și predică doctrinele vârstelor întunecate, ca: iadul, focul, chinul, etc.

În fine, ispita cea mai mare ce „adversarul nostru” caută să o semene azi în mijlocul nostru, e una asemănătoare cu cea de a treia a Domnului și anume, ca să părăsim calea îngustă și drumul crucii și să ne conformăm în oarecare măsură cu lumea, ca prin aceasta mai bine să o tragem cătră Christos, iar noi să devenim scutiți de unele experiențe, ce desigur le vom întâmpina, dacă vom merge în direcție contrară curentului ei. În vol. 6 la pag. 197 citim: „Satan are în mână de-a binelea toate sistemele lumii acesteia „lucrând în fiii neascultării, (Efeseni 2:2) și a încercat să tragă chiar și pe Isus de partea sa, oferindu-i ajutorul și sprijinul său. El este gata oricând și se bucura să se asocieze cu toți urmașii lui Christos pe care îi poate înșela ca să nu mai umble în pașii Mântuitorului. După cum încercă să-l convingă pe Domnul nostru, că există căi mai bune, care cer mai puțină jertfă și tăgăduire de sine, prin care El ar putea tot așa de bine să fericască pe oameni, tot astfel dealungul veacului creștin, el a căutat să convingă pe adevărații consacrați ai Domnului, să primească planurile sale și să lase la o parte planul și regulile Tatălui, ca fiind prea extreme și fără foloase momentane. El le-a sugerat o altă înțelepciune și nu cea de sus și că sunt alte căi și metode mai bune de slujit Domnului decât cele arătate de scripturi... În încercările sale de a seduce pe Mân-

Continuarea în pagina 2-a.